

**Trì Giới Vi Bồn
Tịnh độ Vi Quy
Quán Tâm Vi Yêu
Thiện Hữu Vi Y**

TỨ TRỌNG GIỚI TƯỚNG

Tập 2

Chủ giảng: Pháp sư Định Hoằng

Thời gian: Ngày 22 tháng 8 năm 2016

Địa điểm: Chùa Tịnh độ Thiện Quả Lâm, Đà Loan

Việt dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Chư vị đại đức Tỳ-kheo, chư vị Ni sư, chư vị thiện hữu tôn kính, cùng chư vị thiện tri thức đang xem phát sóng trực tiếp, chào mọi người buổi chiều!

Xin mời mở kinh, trang thứ tám, bắt đầu xem từ chính giữa:

“Lại có người không dùng nội sắc, không dùng phi nội sắc, cũng không dùng nội phi nội sắc để giết người, mà trộn các loại thuốc độc lại, hoặc để trên mắt, tai, mũi, thân, trên vết thương, hoặc để trong các món ăn, hoặc để trong mền nệm, trong xe kiệu và khởi ý niệm muốn người ấy vì trúng độc mà chết. Người ấy do trúng độc mà chết, thì Ưu-bà-tắc phạm tội không thể sám hối. Nếu người ấy không chết ngay nhưng sau đó vì vậy mà chết thì vẫn phạm tội không thể sám hối. Nếu người ấy không chết ngay nhưng sau đó cũng không phải vì trúng độc mà chết thì thuộc tội bậc trung có thể sám hối”.

Đây là tiếp tục nói rõ về tướng phạm giới sát. Hai đoạn kinh văn nói về giết người ở phía trước là nói đến các hình thức giết người như dùng nội sắc và phi nội sắc, còn dùng cả nội phi nội sắc. Nội sắc chính là chi thân thể chúng ta, sắc chính là chỉ sắc thân, sắc là vật chất, nội sắc chính là sắc thân. Phi nội sắc chính là vật ngoài thân, ở trước đã nói qua rồi, có thể dùng thân thể của chính mình, dùng tay để đánh chết đối phương, hoặc là dùng tay cầm những thứ như gỗ, gậy, dao v.v. để giết chết đối phương. Như vậy đều vẫn sẽ tạo thành tội phạm giới trọng, không thể sám hối.

Nếu đối phương không chết, thì sẽ phạm tội bậc trung, có thể sám hối, có thể hối cải.

Đoạn này là nói không dùng nội sắc, tức là các bộ phận của thân thể như tay chân, cũng không dùng gỗ, đá, dao, gậy v.v. ở bên ngoài, tức là không dùng phi nội sắc, cũng không dùng nội phi nội sắc, tức là không dùng tay cầm những vũ khí ở bên ngoài. Những thứ này đều không dùng. Ở đây nêu ra hình thức giết người là dùng các loại thuốc độc trộn lại với nhau, hoặc là đặt lên trong mắt, trong tai, trong mũi, trên thân, vết thương của đối phương, hoặc là bỏ vào trong thức ăn, thậm chí bỏ vào trong mền chiếu, hoặc là để trong xe kiệu, mà có ý niệm giết người, mong họ vì bị giết như vậy mà mất mạng. Nếu đối phương cũng do bị đầu độc mà chết, thì tội này phạm vào trọng tội không thể sám hối. Cho dù lúc ấy không chết ngay, nhưng sau đó cũng vì nguyên nhân này mà bị chết thì cũng phạm tội không thể sám hối. Trước khi họ chưa chết thì vẫn thuộc về tội bậc trung, có thể sám hối, chỉ cần họ vừa chết thì sẽ biến thành tội không thể sám hối. Giả sử nếu như trước khi người ấy vẫn chưa chết mà ta đã chết trước, tức là hung thủ giết người này chết trước rồi, vậy thì giới thể trên thân của họ cũng tùy theo sự chấm dứt của sanh mạng mà mất theo. Bởi vì ngũ giới và tất cả Thanh văn giới, giới thể đều là đến khi thọ mạng hết. Sau khi bản thân chết rồi thì giới thể cũng tự nhiên biến mất theo. Giới thể biến mất rồi mà đối phương vẫn chưa chết, cho nên vẫn giữ được ở tội bậc trung, có thể sám hối, không đến mức không thể sám hối, vẫn còn 1 đoạn ở phía dưới:

“Lại có người đào hố lửa không khói để giết người khác, dùng hạt giết, dùng bẫy giết, đào hố giết, bắn đá giết, dùng chú Tỳ-đà-la giết, phá thai giết, ấn bụng giết, đẩy vào trong nước lửa, đẩy rớt xuống hầm cho chết, hoặc sai đi khiến cho chết ở dọc đường, cho đến thai nhi mới có hai căn là thân căn và mạng căn, trong này khởi lên phương tiện giết”.

Xem đến chỗ này trước. Ở đây vẫn tiếp tục nói rõ về các phương pháp giết, đào hố lửa không khói để giết người, hoặc là hạt. Chữ này đọc là bẫy và đẩy đá, những thứ này đều thuộc về công cụ giết, chúng ta đối chiếu với chú thích của đại sư Ngẫu Ích thì đều có thể thấy rất rõ ràng. Tỳ-đà-la là chú khiến tử thi đứng dậy. Phần kinh văn tiếp theo sẽ nói đến, niệm chú cho tử thi khiến thi thể này cầm dao đi giết người.

Còn có phá thai giết, bạn xem phá thai là giết người. Ấn bụng là ấn chặt bụng của đối phương khiến họ bị chết, v.v. hoặc là đẩy họ xuống nước, xuống sông, hoặc là đẩy họ vào hầm lửa, hoặc là đẩy xuống hầm, trong hầm này có một số rắn độc, hoặc có một số dao nhọn, hoặc là lệnh cho họ lên đường, rồi sắp xếp một số âm mưu mai phục ở trên đường khiến họ mất mạng. Cho đến thai nhi mới có hai căn, phá thai giết vừa mới nói là chỉ giết chết người mẹ, ở đây là giết thai nhi, tức là sanh non phá thai. Thai nhi mới có hai căn chính là thân căn và mạng căn. Mạng căn chính là thân thức của họ, thân căn chính là trứng được thụ tinh ban đầu của cha mẹ, chính là đã hình thành thân thể của họ, là phương tiện truyền đạt của mạng căn, họ đã có hai căn này rồi, đây là có sanh mạng, vậy nếu bạn phá bỏ cái thai này thì chính là giết người, hoặc là ở trong đó dùng các phương tiện để giết, dùng các loại phương thức phương tiện, phương pháp để giết hại. Kinh văn phía dưới lại có giải thích:

“Đào hố lửa không khói để giết là: Nếu Ưu-bà-tắc biết người ấy đi qua con đường này nên đào hố lửa không khói ở chỗ đó trước, rồi lấy đất cát phủ lên. Hoặc miệng nói: vì người ấy đi qua con đường này nên ta đào hố này. Nếu người ấy rơi xuống hố chết thì phạm tội không thể sám hối. Nếu không chết ngay, nhưng sau đó vì nguyên nhân này mà chết thì phạm tội không thể sám hối. Nếu không chết ngay, nhưng sau đó cũng không phải vì nguyên nhân này mà chết thì thuộc tội bậc trung có thể sám hối. Nếu đào hố cho người, là con người chết thì không thể sám hối. Nếu là phi nhân chết thì thuộc bậc trung có thể sám hối”.

Chỗ này chú thích nói rằng: *“Ở phía con người thì phạm tội phương tiện, ở phía phi nhân thì không phạm tội giết, do người này không có tâm giết phi nhân”.*

“Nếu súc sanh chết thì phạm tội bậc trung có thể sám hối”.

Chúng ta xem đến đoạn này trước, đoạn văn này tương đối dài, chúng ta nói rõ từng đoạn một, hố lửa không khói này giết người như thế nào vậy? Trong kinh này nói: Nếu Ưu-bà-tắc, người cư sĩ này biết người ấy sẽ đi qua con đường này, trước tiên đào một hố lửa không khói ở trên con đường này. Tức là đào cái hố này xong, bên trong hố có lửa, sau đó dùng đất cát phủ lên trên để khói không bốc lên, đây gọi là hố lửa không khói. Sau đó miệng nói, miệng nói thì đương nhiên tâm cũng có ý niệm như vậy, *“vì người ấy đi qua con đường này nên ta đào hố này”.* Ta vì

muốn người này rơi xuống hố, trong này có tâm giết rồi. Nếu như người ấy thật sự đi qua con đường này rơi xuống hố lửa mà chết thì vị Ưu-bà-tắc này phạm tội không thể sám hối, bị mất giới thể. Nếu không chết ngay, nhưng sau đó vẫn vì nguyên nhân này mà chết, không cứu sống được thì vẫn phạm tội không thể sám hối. Nếu họ không chết ngay, sau này cũng không phải vì nguyên nhân này mà chết, thì vị Ưu-bà-tắc này phạm tội bậc trung có thể sám hối.

Ở đây lại nói đến: *“Nếu đào hố lửa không khởi cho người ấy, mà người ấy chết”*, tức là không thể sám hối. Bởi vì người bạn muốn giết là người này, nếu họ chết thì đương nhiên phạm tội không thể sám hối. Nếu có một vị phi nhân, là quỷ thần thiên long v.v. họ rơi xuống hố lửa này, cũng do đó mà chết, vậy thì bạn phạm tội bậc trung có thể sám hối, vì sao vậy? Bởi vì mục đích của bạn là giết người, nhưng giết người không thành, nên ở phía người này, bạn giết người thì đây tính là phạm tội phương tiện giết, tức là không phạm tội căn bản. Nếu như người kia chết thì bạn phạm tội căn bản, bạn không phạm tội giết đối với phi nhân. Bởi vì bạn không có tâm muốn giết phi nhân, không có tâm giết hại họ, nên bạn không phạm giới giết họ, nhưng người bạn muốn giết lại không giết được, cho nên chỉ bị tội phương tiện, do đó gọi là tội bậc trung. Nếu súc sanh chết thì phạm tội bậc hạ, có thể sám hối.

Nhưng trong Tiên Yếu, ở chỗ này đại sư Ngẫu Ích có đính chính là: *“Sợ người hiểu sai chữ hạ này, căn cứ theo tất cả các bộ luật thì đều là tội bậc trung, ở phía con người thì phạm tội phương tiện, ở phía súc sanh thì không phạm tội giết, do không có tâm giết súc sanh”*. Đại sư Ngẫu Ích nghiên cứu thâm nhập luật tạng, cho nên đối với giới tướng vô cùng thông suốt. Căn cứ theo tất cả các bộ luật, tra giới tướng này trong năm bộ luật thì đều không thể phán đoán như vậy là tội bậc hạ có thể sám hối, mà vẫn là tội bậc trung có thể sám hối.

Tội bậc hạ là mục đích của bạn là muốn giết súc sanh, [đối tượng] bạn giết cũng là súc sanh, như vậy thì chính là tội bậc hạ. Thế nhưng mục đích ở đây là muốn giết người nhưng không giết được, cho nên ở phía người này phạm tội phương tiện giết, mà mục đích của bạn lại không phải là muốn giết súc sanh, cho nên đối với súc sanh bạn không phạm giới giết. Đương nhiên bạn và chúng sẽ có nhân quả của việc giết này. Bạn vô tình giết chúng thì tương lai chúng cũng sẽ vô tình giết bạn. Nhưng giới sát này được phán tội từ đâu? Từ tâm của bạn khởi ý niệm. Mục tiêu của bạn ở đâu thì sẽ phán tội ở đó. Nghiệp đó đều do tâm mà tạo thành. Nếu vô tâm thì sẽ

không thành nghiệp đạo, cho nên giới này là căn cứ theo tâm giết. Cho nên tâm bạn muốn giết là người, do đó dù không giết được thì vẫn như tình trạng ngộ sát phi nhân vừa mới nói. Người này sẽ phạm tội phương tiện, tội bậc trung có thể sám hối. Bởi vì cách sám hối của tội bậc trung và bậc hạ khác nhau. Bậc trung thì phải đối trước ba vị pháp sư để sám hối, bậc hạ thì đối trước một vị pháp sư để sám hối, mức nặng nhẹ của tội đó là khác nhau. Tốt rồi, tiếp theo:

“Nếu đào hố để giết phi nhân mà phi nhân chết thì phạm tội bậc trung có thể sám hối”.

Tôi đào hố lửa này, mục đích là để giết phi nhân, những quỷ thần này, mà người bị bạn giết cũng chính là họ, phi nhân bị chết thì bạn phạm tội bậc trung có thể sám hối. Đây gọi là phi nhân, bạn cũng biết họ là phi nhân, phi nhân cũng do đó mà chết, việc này đối với phi nhân thì bạn chính thức phạm giới sát, thuộc về tội bậc trung. Ở chỗ này giải thích rằng: *“Phi nhân là chư thiên, tu-la, quỷ thần, năng lực tu đạo yếu”*.

Năng lực tu đạo của họ tương đối yếu, không mạnh như con người. Bởi vì con người tương đối có khả năng tu đạo thành đạo, nói về mặt tương đối thì chúng sanh ở năm cõi kia khó tu đạo hơn. Cõi trời hưởng lạc quá nhiều nên tâm đạo tương đối yếu. Tam ác đạo thì chịu khổ quá nhiều, cũng không có tâm tư để tu đạo, cho nên cõi người là hàng căn cơ tu đạo tốt nhất, cho nên nghiệp giết người này khá nặng, do đó phạm giới là thuộc về giới trọng. Vậy giết phi nhân là giới bậc trung. Giết súc sanh, vậy thì khả năng tu đạo của chúng càng yếu hơn. Đó chính là phạm giới bậc hạ. Cho nên, “người giết không bị mất giới thể, do đó có thể sám hối để diệt tội”. Chỉ cần không phạm trọng giới bậc thượng, thì tội phạm giới này đều có thể sám hối trừ diệt. Pháp sám hối này chính là chỉ cho tác pháp sám.

“Nếu người chết thì thuộc tội bậc hạ có thể sám hối. Nếu súc sanh chết thì phạm tội bậc hạ có thể sám hối”.

Mục đích của bạn là muốn giết phi nhân, nhưng có người rơi xuống hầm đó chết, vậy tại sao vẫn trở thành tội bậc hạ, trở thành tội bậc hạ có thể sám hối được? Súc sanh chết cũng giống như con người, đều là phạm tội bậc hạ có thể sám hối. Tại sao vậy? Trong chú giải nói: *“Ở phía phi nhân thì người này cũng phạm tội phương*

tiện, ở phía người và súc sanh thì không phạm tội giết, do người này vốn không có tâm giết người và súc sanh”.

Cho nên nhìn từ đây thì càng rõ ràng hơn, mục đích của bạn là giết phi nhân. Giả như bạn không giết được vị phi nhân đó, mà giết phải người khác hoặc súc sanh. Bởi vì bạn không có tâm giết người này và súc sanh, nên đối với họ sẽ không phạm giới giết. Vậy bạn không giết được phi nhân, cho nên đối với phi nhân mà nói thì bạn phạm tội phương tiện giết, không phạm tội căn bản. Nếu phạm đến căn bản là tội bậc trung, tội bậc trung, nhưng hiện tại bạn không giết được họ, cho nên phán thành tội phương tiện, tức là tội bậc hạ. Cách phán định tội là như vậy, cho nên cách phán tội của giới [trong nhà Phật] có chỗ khác với pháp luật ở thế gian chúng ta. Nếu mục đích của bạn là giết phi nhân, kết quả người bị chết, vậy thì bạn vẫn bị tội chết, bạn vẫn phạm tội giết người, nhưng trong giới luật thì căn cứ theo nghiệp để định tội, tức là tâm bạn khởi lên muốn giết đối tượng nào. Bạn không muốn giết người, mặc dù giết phải người thì gọi là ngộ sát, vẫn không phạm giới. Tiếp theo:

“Nếu đào hố để giết súc sanh, mà súc sanh bị chết thì thuộc tội bậc hạ có thể sám hối”.

Chú giải nói: So về mặt năng lực tu đạo thì súc sanh lại yếu hơn, kém hơn chư thiên, quý thần. “Cho nên người giết bị tội nhẹ hơn, phạm tội bậc hạ”. Kinh văn tiếp theo:

“Nếu người rơi xuống chết, hoặc phi nhân rơi xuống chết thì đều phạm tội bậc hạ có thể sám hối”.

Vừa rồi chúng ta đã hiểu rõ đạo lý ở chỗ này rồi, như vậy thì có thể lý giải. Mục đích của bạn là muốn giết súc sanh, nhưng hiện tại không giết được súc sanh, mà giết phải người hoặc phi nhân, thì đối với người và phi nhân bạn không phạm giới sát, bởi vì bạn không có tâm giết. Còn đối với súc sanh thì bạn lại không giết được, cho nên bạn không phạm tội căn bản giết súc sanh, mà thuộc về tội phương tiện giết súc sanh, cho nên chính là tội bậc hạ có thể sám hối. Trong tội bậc hạ nếu còn phân ra phẩm loại nữa thì ở đây là tội phương tiện bậc hạ. Tội phương tiện bậc hạ vẫn nhẹ hơn tội căn bản bậc hạ, cách định tội là như vậy. Phần kinh văn tiếp theo:

“Nếu Ưu-bà-tắc đào hố không có mục đích nhất định, mà muốn bất kỳ loài nào rơi xuống đều chết cả. Nếu người rơi xuống chết thì phạm tội không thể sám hối. Nếu phi nhân rơi xuống chết thì phạm tội bậc trung có thể sám hối. Nếu súc sanh rơi xuống chết thì phạm tội bậc hạ có thể sám hối. Nếu không có chúng sanh nào rơi xuống chết thì người này phạm ba tội phương tiện có thể sám hối. Đó gọi là đào hố lửa không khói để giết”.

Tình trạng ở đây khác với ở phía trước. Phía trước là tâm có mục đích, muốn giết một mục tiêu nhất định, là giết người hoặc là phi nhân, hoặc là súc sanh. Lúc này Ưu-bà-tắc này đào hố không có mục tiêu nhất định. Họ đào hố lửa này là muốn giết tất cả, bất luận là loài nào, người cũng được, phi nhân cũng được, súc sanh cũng được, họ đều muốn giết hết, cho nên “bất cứ loài nào rơi xuống đều chết cả”. Ai đến rơi xuống đều khiến họ chết. Loại này chính là thuộc về “man tâm”, tức là “man” trong “man vô biên tế”, trong từ “man” đó có ba châm thủy, gọi là tâm giết tràn lan, đi giết bất luận là sanh linh nào, họ đều muốn giết. Nói như vậy thì có khác với phía trước là thuộc về tâm giết có hạn định. Hạn định chính là chuyên chỉ một loại chúng sanh, không phải là tâm giết có hạn định mà là tâm giết tràn lan. Kết quả ai chết thì bạn sẽ phạm giới sát với người đó. Con người rơi xuống chết thì phạm tội không thể sám hối, phạm giới trọng. Phi nhân chết thì phạm tội bậc trung có thể sám hối. Súc sanh chết thì phạm tội bậc hạ có thể sám hối. Tức là bất luận chúng sanh nào đến, bởi vì bạn đều có tâm giết đối với họ nên sẽ tùy theo loại chúng sanh để phán định tội của bạn là khinh hay trọng.

Nếu như đều không chết, không có chúng sanh nào đến thì bạn vẫn phạm tội phương tiện giết. Bởi vì bạn đã đào hố này, cũng khởi lên tâm giết rồi, chỉ là chưa giết được người, cũng chưa giết được phi nhân, cũng chưa giết được súc sanh, chưa giết được chúng sanh nào, nhưng bạn đã phạm ba tội phương tiện có thể sám hối. Phân biệt ra chính là một tội bậc trung, hai tội bậc hạ. Một tội bậc trung chính là tội phương tiện giết người. Hai tội bậc hạ là tội phương tiện giới sát, phân biệt đối với phi nhân và súc sanh.

Ở đây chú giải có nói: “Ở đây giải thích rộng thêm về đào hố lửa không khói để giết”. Đây là dùng một phương pháp để giết làm ví dụ. “Ví dụ dùng hạt giết, dùng bẫy giết, đào hố giết, bắn đá giết, đều giống như vậy”. Có thể từ ví dụ này để suy rộng ra. Dùng hạt giết, dùng bẫy giết, bẫy chính là dùng lòng gỗ để đánh lừa. Đào

hố tức là đào một cái hố bẫy. Bắn đá để giết, đây là nỏ bắn đá, cung tên, cát đá, lập những mưu kế này, lập mưu hãm hại, v.v. đều giống như vậy, là bao gồm tất cả các phương pháp giết. Dùng hàm lửa không khói làm ví dụ thì tất cả bạn liền có thể suy rộng ra.

Ở đây đưa ra một câu hỏi: *“Hỏi: tất cả sanh linh có mạng sống, đều không được cố ý giết hại, nếu cố ý giết hại thì không phải đệ tử Phật. Tại sao nay muốn giết thiên long quý thần mà lại chỉ kết tội bậc trung, giết súc sanh chỉ kết tội bậc hạ, mà còn không mất giới thể, không đến nỗi đọa lạc”*. Đây là trích dẫn giới sát được nói trong “Phạm Võng Bô-Tát Giới Bản”. Bô-tát là tất cả loài có mạng sống, đều không được cố ý giết hại, nếu khởi tâm giết thì đều phạm giới trọng. Đương nhiên Bô-tát giới có hai phái phán định. Một phái là thuộc về đại sư Trí Giả, đại sư Liên Trì, đại sư Ngẫu Ích, chú giải của các ngài gọi là “Cựu Số”. Một phái nữa là “Tân Số” của đại sư Pháp Tạng tổ thứ ba của tông Hoa Nghiêm. Cách phán định của các ngài không giống nhau.

Đại sư Hoàng Nhất có một bản biểu giảng về mười giới trọng này. Hai loại chú giải mới và cũ này phán định như thế nào. “Tân Số” là đại sư Pháp Tạng phán định, tức là chỉ cần bạn cố ý giết hại hữu tình có mạng sống thì chính là phạm giới trọng, mất giới thể Bô-tát. Cho nên Bô-tát giới khó giữ là ở chỗ này. Họ chỉ cần có tâm giết là phạm rồi, hơn nữa đã thành tội căn bản sát. Thậm chí giết một con kiến, bạn giết nó chết rồi thì chính là Bô-tát phạm giới trọng.

Bản giải thích của đại sư Trí Giả, đại sư Liên Trì, đại sư Ngẫu Ích có nói đến, các ngài còn căn cứ theo loại chúng sanh để phân ra, cùng loại với giới pháp Thanh văn, giống như ngũ giới, bát giới, Sa-di giới, Tỳ-kheo giới là giống với loại này. Nếu bạn giết người thì phạm giới trọng, giết súc sanh, giết phi nhân thì phạm giới khinh, cho nên ở đây có đặt ra câu hỏi như vậy. Trả lời là: *“Hễ nói đến việc mất giới thể thì nhất định phải phá bốn giới trọng căn bản”*, tức là phạm bốn tội nặng căn bản là giết, trộm, dâm, dối. *“Gọi là giết người”*, giết là chỉ cho giết người. Trộm cấp là chỉ trộm từ 5 tiền trở lên, tà dâm, còn có đại vọng ngữ. Trong bốn giới trọng này *“chỉ cần phạm một loại thì chắc chắn tác pháp sám không thể sám trừ”*, không thể dùng tác pháp sám hối, chỉ có thể dùng thủ tướng sám,

“Đến như giết phi nhân, súc sanh, tuy rằng tánh tội rất nặng”, bởi vì bạn vẫn giết hại họ, nợ họ một mạng, *“nhưng nói theo tội trái phạm vô tác giới thể thì vẫn*

nhẹ hơn một chút”, tức là tổn hại về mặt giới thể thì nghĩa này tương đối nhẹ một chút, cho nên ở đây nói: *“Nên nay nói là tội bậc trung có thể sám hối, tội bậc hạ có thể sám hối, vậy nên có thể sám trừ được tội phạm vô tác giới thể”*. “Vô tác” này là chỉ cho giới thể, vô tác giới thể. Tại sao gọi là vô tác? Bởi vì giới thể một khi thông qua tác pháp thọ giới, sau khi đắc được giới thể liền sẽ ngừa lỗi ngăn ác một cách tự nhiên, không cần phải đi tác pháp nữa, nó liền có công năng phòng hộ, cho nên hễ tác pháp rồi thì không cần tác pháp nữa, đây gọi là vô tác giới, cũng chính là tổ Đạo Tuyên phán định.

Tổ sư luật tông Đạo Tuyên nói đây là hạt giống thiện trong a-lại-da thức của chúng ta, thông qua thọ giới nên đã trồng được hạt giống thiện này, hạt giống thiện này sẽ có công dụng không ngừng hiện hành như vậy. Hạt giống hiện hành chính là gặp phải cảnh giới phạm giới, bạn lập tức liền nhớ ra bản thân là người đã từng thọ giới, cho nên không được tùy tiện phạm giới. Nếu như bạn chưa từng thọ giới thì năng lực chế ngự bản thân của bạn, năng lực quản thúc bản thân liền sẽ kém. Bởi vì không có sức mạnh của hạt giống này. Do đó ở đây ngài phán là tội bậc trung, tội bậc hạ có thể sám hối, chỉ là nói đối với việc trái phạm vô tác giới thể. Sau khi sám hối thì có thể *“tránh khỏi đọa vào ba đường ác”*, không hề nói tánh tội cũng được diệt trừ, bạn vẫn phải đền trả mạng đó, tánh tội không trừ diệt được.

“Giết một mạng thì phải đền một mạng, cố ý giết thì đương nhiên khi trả báo cũng bị họ cố ý giết”. Tức là người cố ý giết, bạn cố ý giết hại đối phương, tương lai đối phương cũng cố ý giết hại bạn. Bạn ăn chúng nửa cân thì bạn phải đền chúng tám lượng. *“Người ngộ sát thì khi trả báo cũng bị đối phương ngộ sát”*. Như đại sư An Thế Cao, hai đời trước đến Trung Quốc để trả món nợ mạng do ngộ sát. Ngài thấy được đời trước mình đã ngộ sát người, nên chủ động đến đó để trả nợ mạng, đến đời thứ ba mới là An Thế Cao, ngài trả xong món nợ mạng rồi thì mới đến để phiên dịch kinh điển.

“Cho dù người không thọ giới thì chắc chắn vẫn có tội”. Đây là tánh tội, cho nên *“Kinh Đại Phật Đảnh”* nói: *Còn như ở trong ấy có giết thân mạng, hoặc ăn thịt chúng sanh, như vậy phải trải qua số kiếp nhiều như vi trần giết nhau, ăn nhau, giống như bánh xe quay tròn, cao thấp thay đổi cho nhau, chưa từng ngừng nghỉ”*.

Tổ Ngẫu Ích trích dẫn trong kinh Đại Phật Đảnh Thủ Lăng Nghiêm nói rằng, ở trong sáu đường này, bạn giết thân mạng của chúng hoặc ăn thịt chúng, trải qua số

kiếp nhiều như vi trần như vậy. Vi trần là vô lượng vô số, đền trả nợ mạng lẫn nhau. Bạn ăn tôi tôi ăn bạn, bạn giết tôi tôi giết bạn, giống như bánh xe quay tròn, bánh xe này không ngừng quay tròn, tức là luân chuyển trong lục đạo, cao thấp thay đổi cho nhau. Cao chính là sanh mạng ở tầng tương đối cao, làm người là cao, bạn làm dê là thấp, dê chết làm người, người chết làm dê, giết hại lẫn nhau, chưa từng ngừng nghỉ. Nghiệp lực này của chúng sanh sẽ lôi kéo lẫn nhau. Tôi có duyên với họ thì nhất định sẽ chiêu cảm ở cùng với họ, chưa từng ngừng nghỉ, không đi không được. Cho nên *“Phật chế giới sát này nguyên do là như vậy, thọ trì không phạm, thì có thể vĩnh viễn đoạn dứt luân hồi”*. Đây là lời trong chương Tứ Chung Thanh Tịnh Minh Hồi trong kinh Lăng Nghiêm. Ở đây nói càng rõ ràng hơn. Nếu đoạn sát sanh thì có thể vĩnh viễn thoát khỏi luân chuyển trong lục đạo.

“Nếu ngẫu nhiên lại phạm giới”, ngẫu nhiên phạm phải thì *“chí tâm sám hối, vĩnh viễn không tái phạm nữa, vậy cũng có thể tránh đọa tam đồ, cho nên gọi là tội bậc trung có thể sám hối, tội bậc hạ có thể sám hối vậy”*. Đây là nói chưa phạm giới trọng, là tình trạng phạm giới giết phi nhân, súc sanh. Đây là ngẫu nhiên phạm, bạn phải chí tâm sám hối. Sám như thế nào? Tức là phải sám hối như pháp. Làm theo nghi thức của tác pháp sám. Tội bậc hạ là đối trước một vị pháp sư khẩn thiết phát lộ sám hối. Bài văn này đều có trong “Ngũ Giới Tụng Giới Nghi Quỹ”. Nếu như giết phải những sanh mạng tương đối cao như quý thần, a-tu-la thì phạm tội bậc trung có thể sám hối, hoặc là tội phương tiện giết người cũng là tội bậc trung có thể sám hối, đều phải khẩn thiết sám hối. Như vậy thì thiện tâm muốn bảo vệ giới thể của bạn sẽ khởi lên. Đây là tăng thêm sức mạnh của hạt giống thiện giới, khiến sau này bạn không dễ tái phạm nữa. Như vậy thì bạn có thể tránh khỏi đọa tam đồ, tức là thiện tâm có thể đê phục được ác tâm, sức mạnh của hạt giống thiện mạnh hơn sức mạnh của hạt giống ác. Như vậy thì bạn có thể tránh khỏi đọa tam đồ. Điều này gọi là sám hối, không phải nói bạn không cần đền mạng, đền mạng thì vẫn phải đền. Bạn thành Phật rồi vẫn có nhân quả, càng hưởng hò là phạm phu.

“Nếu không niệm Phật cầu sanh Tịnh độ thì làm sao vĩnh viễn thoát khỏi nỗi khổ đền trả cho được”. Bạn xem tổ Ngẫu Ích giải thích kinh, chỗ nào cũng đều dẫn về thế giới Cực Lạc, khiến bạn biết được bạn ở trong lục đạo, bạn giết hại bao nhiêu chúng sanh, không cần nói đời trước mà ngay đời này, bạn nghĩ xem từ nhỏ đến lớn bạn đã giẫm chết bao nhiêu động vật nhỏ rồi? Trước đây chưa học Phật chắc chắn đã từng có ý giết. Điều này không thể gạt người, nhiều món nợ mạng như vậy.

Tôi còn nhớ lúc tôi còn nhỏ, buổi tối đều cùng cha tôi đập muỗi, thi xem ai đập được nhiều muỗi hơn. Bạn xem đây là cố ý giết, vô tình giết thì càng nhiều hơn. Cho nên, nếu không cầu sanh thế giới Cực Lạc thì bạn làm sao có thể vĩnh viễn thoát khỏi nỗi khổ đền trả cho được? Đến thế giới Cực Lạc rồi vẫn phải thừa nguyện tái lai. Khi thừa nguyện tái lai vẫn phải đền trả. Lúc đó đền trả nợ mạng bạn sẽ không thấy phiền não. Bạn liền có thể giống như đại sư An Thế Cao chủ động đến trả nợ, bạn sẽ không thật sự thương tiếc sắc thân này nữa, bởi vì bạn có thể biến trăm ngàn ức hóa thân, giống như khi bạn rất nghèo khó chỉ có mấy đồng tiền, muốn bỏ thì một đồng cũng rất khó, hiện nay bạn đến Nam Dương buôn bán, biến thành đại phú gia, có tài sản ngàn vạn ức, nếu bỏ thì vài đồng thì quá đơn giản, không cần chớp mắt. Cho nên khi bạn có trăm ngàn ức hóa thân thì thì xả một, hai thân đều không thành vấn đề. Hiện nay thì không được, hiện nay chỉ có một sắc thân này, hơn nữa yêu thương không gì bằng, nên khi bạn phải đền trả thì rất đau khổ.

Tốt rồi. Chúng ta giảng qua đoạn này, chúng ta xem tiếp đoạn kinh văn phía sau:

“Chú Tỳ-đà-la, tức là Ưu-bà-tắc đến ngày 29 đi tìm một người chết thân thể còn hoàn chỉnh, rồi triệu tập quý lại niệm chú khiến thi thể này đứng dậy, rồi lấy nước tắm gội, mặc quần áo cho tử thi, lệnh cho tử thi tay cầm dao, rồi tâm nghĩ, miệng nói: ta làm pháp thuật Tỳ-đà-la này hại người nào đó, liền đọc chú thuật. Nếu người bị hại chết liền thì Ưu-bà-tắc phạm tội không thể sám hối. Nếu người bị hại trước đó đã nhập vào các tam-muội, hoặc được thiên thần bảo vệ, hoặc được thầy đại chú cứu giải khiến không bị hại thì phạm tội bậc trung có thể sám hối. Đây gọi là dùng chú Tỳ-đà-la để giết”.

Chúng ta xem đến đây trước. “Tỳ-đà-là” dịch thành tiếng Hoa chính là chú khiến người chết đứng dậy để giết người. Kinh văn ở đây có giải thích rồi. Ưu-bà-tắc là người thọ ngũ giới, vào ngày 29 cuối tháng họ tìm một người chết thân thể còn toàn vẹn, tìm một thi thể tay chân còn lành lặn, còn thân thể còn hoàn chỉnh, sau đó triệu tập một số hồn quý lại, triệu tập những tà quý này lại, sau đó niệm chú cho thi thể này, quý đó sẽ nhập vào thi thể này, thi thể này liền có thể đứng dậy. Sau đó bạn sẽ dùng nước tắm rửa sạch sẽ rồi mặc quần áo cho thi thể này, lấy dao đưa cho họ cầm trên tay, sau đó tâm nghĩ miệng nói với họ rằng: *“ta làm pháp thuật Tỳ-đà-la*

này hại người nào đó”, tức là ta muốn giết người nào đó, nên bây giờ làm chú thuật khiến người chết đứng dậy. Sau đó bèn đọc chú này, niệm loại chú thuật này.

Loại chú thuật này hiện nay có lẽ rất ít tìm thấy. Ấn Độ cổ trước đây có, hiện nay có lẽ đã thất truyền, thất truyền thì rất tốt, không nên truyền loại tà chú này. Sau đó thì thể đứng dậy này tay cầm dao, họ tự đi đến chỗ đối phương để giết hại đối phương. Người bị giết hại đó thật sự bị chết thì bạn phạm trọng tội không thể sám hối.

“*Nếu người bị hại trước đó đã nhập vào các tam-muội*”. Nếu bạn giết người này là một người có đạo hạnh, họ nhập từ tâm tam-muội, từ tâm tam-muội thì sẽ không bị giết hại, có thể gọi là dao đâm, súng bắn không tới, bạn không giết được họ.

“Hoặc là họ có thiên thần bảo vệ”, người này có giới đức, bạn có ngũ giới thì được 25 vị thần hộ giới ngày đêm bảo vệ bạn, cho nên rất thù thắng. Người khác muốn giết bạn sẽ không dễ dàng, thần hộ giới sẽ bảo vệ bạn. Hoặc là có thầy đại chú, là thiện tri thức có đạo hạnh cao hơn. Họ biết bạn bị chú hãm hại, cho nên họ cũng niệm chú để giải tà chú này. Giống như Phật dùng chú Lăng Nghiêm để giải trừ chú Tiên Phạm Thiên của Ma-đăng-già nữ giải cứu cho A-nan. Như vậy thì không hại được họ, không giết được họ. Đây là thuộc về tội phương tiện giết, cho nên phạm tội bậc trung có thể sám hối. Đây gọi là dùng chú Tỳ-đà-la để giết. Tiếp theo là:

“Dùng nửa phần chú Tỳ-đà-la là nếu Ưu-bà-tắc đến ngày 29 làm xe sắt. Sau khi làm xong xe sắt lại làm người sắt. Triệu tập hồn quỷ lại niệm chú khiến người sắt này đứng dậy. Dùng nước tắm rửa rồi mặc quần áo cho người sắt này, lệnh cho người sắt này cầm dao, hoặc tâm nghĩ miệng nói: ta niệm chú này cho người nào đó. Nếu người bị hại chết thì Ưu-bà-tắc phạm tội không thể sám hối. Nếu người bị hại trước đó đã nhập vào các tam-muội, được chư thiên thần bảo vệ, hoặc được thầy chú giải cứu nên không bị chết thì Ưu-bà-tắc phạm tội bậc trung có thể sám hối. Đây gọi là dùng nửa phần chú Tỳ-đà-la để giết”.

Ý nghĩa ở đây cũng tương tự, chỉ là phương pháp có khác một chút. Ở đây không phải dùng thi thể của người chết, mà làm một xe sắt, lại làm thêm một người sắt, sau đó triệu tập quỷ lại nhập vào người sắt này, sau đó niệm chú cho nó, người sắt này cũng có thể đứng dậy. Sau đó bạn cũng dùng nước tắm rửa sạch sẽ cho nó,

mặc quần áo cho nó. Người sắt này hiện nay chúng ta gọi là rô-bốt, nó liền cầm dao. Hiện nay rô-bốt có khả năng làm được, bạn không cần niệm chú mà nhập cho nó một lập trình trên máy tính là “nhìn thấy người giống như tấm ảnh này thì hãy giết chết họ”, lập trình máy tính liền lập tức tìm kiếm, tìm kiếm người nào đúng với tín hiệu đó thì nó sẽ đi giết. Ở đây là niệm chú, ta niệm chú này cho người nào đó, sau đó người sắt này sẽ đi giết. Nếu người này bị giết, họ chết rồi thì bạn phạm tội không thể sám hối. Nếu người đó không chết hoặc là nhập tam-muội rồi, hoặc được thiên thần bảo vệ, hoặc được “thầy chú” giải chú cho họ, cứu thoát họ, thì bạn phạm tội bậc trung có thể sám hối. Đây gọi là nửa phần chú Tỳ-đà-la. Phía sau còn một đoạn nữa:

“Dùng chú đoạn mạng là vào ngày 29, Ưu-bà-tắc dùng phân bò quét lên đất, rồi dùng rượu và thức ăn bỏ vào trong phân, sau đó đốt lên, rồi bỏ nó vào trong nước. Nếu tâm nghĩ, miệng đọc thuật chú này rằng: giống như lửa này tắt ở trong nước vậy, khi lửa tắt thì người ấy cũng chết theo. Lại nữa vào ngày 29 Ưu-bà-tắc lấy phân bò quét lên đất, lấy rượu thức ăn bỏ vào trong phân, rồi vẽ hình người muốn giết. Khi vẽ xong, liền lập tức bỏ bức hình đó vào trong phân, tâm nghĩ miệng đọc thuật chú rằng: bức hình này cháy rụi thì người kia cũng mất mạng. Nếu khi bức hình bị cháy rụi mà người kia cũng mất mạng theo. Lại nữa, vào ngày 29, Ưu-bà-tắc lấy phân bò quét lên đất, lấy rượu và thức ăn bỏ vào trong phân, lại dùng kim đâm vào chéo áo rồi lập tức rút ra, tâm nghĩ miệng đọc chú nói: như chiếc kim này rút ra thì mạng người đó cũng chết. Đây gọi là dùng chú để đoạn mạng. Nếu dùng các loại chú mà hại chết người thì Ưu-bà-tắc phạm tội không thể sám hối. Nếu người không chết thì Ưu-bà-tắc phạm tội bậc trung có thể sám hối”.

Ở đây cũng nói đến tình trạng của ba loại thuật chú để đoạn mạng người. Trong chú giải nói đây đều là dùng chú thuật để giết người, cùng một loại với chú Tỳ-đà-la ở phía trước, dùng chú thuật để giết. Ở đây là vào ngày 29. Tại sao ở đây đều nói vào ngày 29 cuối tháng vậy? Căn cứ theo chú giải của luật sư Quảng Hóa là bởi vì tối ngày hôm đó đều không có trăng, bởi vì trăng nhỏ nhất, đây là cuối tháng âm lịch, cho nên tối tăm không có ánh sáng, làm phép dùng những tà thuật này là thích hợp nhất. Lúc này âm khí nặng nhất.

Những phương pháp nói đến ở đây cũng là Án Độ lúc bấy giờ đều đã từng dùng, chỉ là lấy ví dụ để nói rõ, kỳ thực có thể suy rộng ra. Ở đây nói dùng phân bò quét lên đất, sau đó lấy rượu thức ăn bỏ vào trong phân, rồi dùng lửa để đốt, sau khi lửa đã cháy lại bỏ nó vào trong nước, lửa này đương nhiên sẽ tắt. Bởi vì phân bò, phân bò khô thì có thể cháy, cháy rồi bỏ vào trong nước thì lại tắt, bạn đọc chú thuật là giống như lửa này tắt ở trong nước vậy, khi lửa tắt thì người đó liền mất mạng, loại chú này sẽ khiến đối phương bị mất mạng.

Hoặc là bạn vẽ hình người mà bạn muốn giết, vẽ cho họ một bức hình, sau đó cũng bỏ bức hình ấy vào trong phân bò, rồi đốt lên, lại bỏ vào trong nước, khi lửa tắt rồi, bạn liền đọc chú thuật rằng: “giống như bức hình này bị cháy rụi thì người kia cũng mất mạng”. Khi bức hình này cháy rụi, bị đốt sạch thì mạng người này cũng theo đó mà chết. Hoặc là dùng kim châm vào chéo áo rồi lập tức rút ra. Loại chú này người hiện nay dường như vẫn còn.

Chúng ta thấy trong “Hồng Lô Mộng” có ghi di Triệu đã dùng chú thuật như vậy đối với Giả Bảo Ngọc, làm một tượng của Giả Bảo Ngọc, bởi vì đố kỵ với anh, di Triệu là vợ bé, đố kỵ với bà vợ cả là Vương phu nhân đã sinh ra Giả Bảo Ngọc, cho nên bà đã làm tượng này, lấy kim đâm vào tượng nhỏ đó, sau đó niệm chú, kết quả Giả Bảo Ngọc không xong rồi, cả người mất hết lí trí, sau đó bị bệnh nặng gần chết. Loại chú này hiện nay đều có, ở đây nói dùng kim không ngừng đâm, rút ra rồi lại đâm vào, đọc chú thuật là: “kim này rút ra thì người kia liền mất mạng”. Nếu dùng các loại thuật chú để khiến người mất mạng. Họ mất mạng thì bạn phạm tội không thể sám hối. Nếu họ không chết thì phạm tội bậc trung có thể sám hối. Xin xem kinh văn tiếp theo:

“Lại nữa, dùng cách phá thai là cho thai phụ uống thuốc khiến trên nôn, dưới tiêu chảy, hoặc đổ thuốc khắp chỗ ở. Hoặc dùng kim châm vào mạch máu, cho đến dùng thuốc khiến thai phụ chảy nước mắt, Khi làm như vậy với ý niệm muốn làm cho thai phụ này chết. Nếu thai phụ chết thì phạm tội không thể sám hối. Nếu thai phụ không chết ngay, nhưng sau đó cũng vì nguyên nhân này mà chết thì cũng phạm tội không thể sám hối. Nếu không chết ngay, sau đó cũng không vì nguyên nhân này mà chết thì phạm tội bậc trung có thể sám hối”.

Tình trạng này là dùng cách phá thai, để giết người nữ này. Giống như nói cưỡng hiếp đối phương, còn muốn đưa đối phương vào chỗ chết, cho người nữ có

thai uống thuốc khiến trên nôn, dưới tiêu chảy. Đây là một loại thuốc phá thai. Hoặc là “đổ thuốc khắp chỗ ở”, đây là thuốc phá thai. Hoặc dùng kim châm vào mạch máu của họ, cho đến dùng thuốc khiến chảy nước mắt. Đây cũng là những loại thuốc phá thai thời xưa, dùng đủ loại phương pháp để phá thai. Trong lòng muốn người nữ này vì đó mà chết. Kết quả người này chết, tức là thai phụ này chết thì bạn phạm tội không thể sám hối. Tuy không chết ngay nhưng sau đó cũng do vậy mà chết, vậy thì bạn vẫn phạm tội không thể sám hối. Nếu không chết ngay, sau đó cũng không vì vậy mà chết thì bạn chỉ phạm tội phương tiện, là tội bậc trung có thể sám hối.

“Nếu vì muốn giết người mẹ mà phá thai. Nếu người mẹ chết thì phạm tội không thể sám hối. Nếu thai nhi chết thì phạm tội có thể sám hối”.

Nếu bạn muốn giết người mẹ này, muốn giết người nữ này nên phá thai của họ. Nếu người mẹ chết thì đương nhiên giống như ở phía trước, bạn phạm tội không thể sám hối. Nhưng nếu người mẹ không chết mà chỉ phá thai khiến thai nhi bị chết, thì tội này là tội bậc trung có thể sám hối. Trong chú giải nói: *“Nhưng ở phía người mẹ thì vẫn phạm tội phương tiện, không kết tội ở phía thai nhi vì không có tâm giết thai nhi”*. Ở đây lại một lần nữa nói rõ cho chúng ta biết làm sao để phán tội giết. Bởi vì mục đích của bạn là giết mẹ, vì giết mẹ nên mới đi phá thai, không phải vì giết thai nhi. Người mẹ không chết, nên đối với người mẹ thì bạn phạm tội phương tiện giết, chưa phạm tội căn bản. Đối với thai nhi vì bạn không có tâm giết thai nhi cho nên không phạm giới.

“Nếu cả 2 mẹ con đều chết thì Ưu-bà-tắc phạm tội không thể sám hối”.

Nghĩa là do bạn muốn giết người nữ này, người nữ này cũng chết rồi, đối với người nữ này bạn phạm tội trọng căn bản bậc thượng, không thể sám hối, Đối với thai nhi không phạm tội, không phạm giới.

“Nếu cả mẹ lẫn con đều không chết”.

Cả hai đều không chết thì phạm tội bậc trung có thể sám hối. Tội bậc trung này là tội phương tiện giết người mẹ.

“Nếu vì giết thai nhi nên dùng cách phá thai. Nếu thai nhi chết thì phạm tội không thể sám hối”.

Bạn vì muốn phá thai, không phải muốn giết người nữ này. Loại tình hình này rất thường thấy. Hiện nay hễ phá thai đều là như vậy. Bao gồm cả bác sĩ phá thai, bác sĩ khoa sản phụ cũng là như vậy. Họ không muốn giết người mẹ, mà muốn phá bỏ thai nhi này, vì muốn giết thai nên dùng cách phá thai. Thai nhi này chết rồi thì bạn phạm tội không thể sám hối, phạm trọng tội.

“Nếu thai nhi không chết thì phạm tội bậc trung có thể sám hối”.

Loại tình hình này hiện nay rất khó. Bạn muốn phá thai mà thai nhi vẫn không chết. Đương nhiên mặc dù giống như ai? Giống như đệ tử của Phật có một vị tôn giả chính là năm loại không chết. Bạn vớt ngải xuống nước cũng không chết đuối, vớt vào lửa cũng không chết cháy, bỏ vào nồi nấu cũng không chết. Mạng của ngải rất lớn. Nếu thai nhi này mạng lớn, bạn làm thế nào nó cũng không chết, vậy thì bạn vẫn phạm tội phương tiện, không phạm tội căn bản, nên có thể sám hối. Nếu bạn vì muốn phá thai:

“Nếu người mẹ chết thì phạm tội bậc trung có thể sám hối”.

Bạn muốn phá thai nhưng thai không chết, kết quả người mẹ chết. Đối với thai nhi bạn phạm tội phương tiện bậc trung, cho nên có thể sám hối, nhưng đối với người mẹ mà nói bạn không phạm tội, bởi vì bạn không có tâm giết mẹ. Loại tình hình này vô cùng đặc biệt.

Trong chú giải nói: *“Nhưng đối với thai nhi vẫn phạm tội phương tiện”*, tức là tội bậc trung có thể sám hối, thuộc về tội phương tiện giết thai nhi.

“Nếu cả hai cùng chết thì phạm tội không thể sám hối, đây gọi là dùng cách phá thai để giết”.

Bạn muốn phá thai, kết quả mẹ con đều chết. Tình hình này đều có, vậy thì bạn phạm tội không thể sám hối, là đối với người mẹ hay là đối với thai nhi? Kiểm tra mọi người một chút, đối với thai nhi là không thể sám hối. Vậy đối với người mẹ bạn có phạm tội không? Đối với người mẹ thì không phạm. Bởi vì bạn không có tâm giết người mẹ. Mục đích của bạn là giết thai nhi, nhưng người mẹ lại chết cùng, nên đối với người mẹ không phạm giới. Đối với thai nhi là phạm trọng tội bậc thượng không thể sám hối. Đây gọi là dùng cách phá thai để giết.

Cho nên thông qua việc phân tích các ví dụ này, mọi người sẽ biết được các tình trạng để phán định tội sát hại, thế nào thì có thể sám hối, thế nào thì không thể sám hối, thế nào là tội căn bản, thế nào là tội phương tiện. Cho nên Phật-đà vô cùng từ bi, ngài đã nêu ra cho chúng ta nhiều ví dụ như vậy để nói rõ đạo lý này. Phía sau vẫn còn, vẫn chưa hết. Bởi vì mọi người dường như vẫn chưa hiểu rõ lắm nên Phật tiếp tục nói, lại nêu thêm một ví dụ nữa.

“Đè bụng để giết là bảo người nữ mang thai làm công việc nặng nhọc, hoặc gánh vác đồ vật nặng, bảo họ kéo xe, hoặc bảo họ lên dốc cao hiểm trở, khởi niệm muốn người nữ này chết. Nếu họ chết thì phạm tội không thể sám hối. Nếu không chết ngay, nhưng sau đó cũng vì vậy mà chết thì phạm tội không thể sám hối. Nếu không vì vậy mà chết thì phạm tội bậc trung có thể sám hối. Nếu vì muốn giết thai nhi thì tội giống như đã nói ở trên. Đây gọi là đè bụng để giết”.

“Đè bụng” tức là chỉ vẫn muốn họ bị sảy thai, cho họ gánh vác đồ rất nặng, khiến họ bị sảy thai, “*bảo người nữ mang thai*”, tức là bảo người phụ nữ mang thai làm việc nặng nhọc, làm công việc rất nặng, hoặc mang vác đồ vật nặng, gánh vật nặng 200 cân, họ vừa gắng sức thì liền bị sảy thai. Hoặc là “bảo họ kéo xe”, tức là làm người kéo xe. “Hoặc bảo họ lên dốc cao hiểm trở”, bảo họ mang vác vật nặng, còn phải đi trên bờ rất cao hiểm trở. Tức là cho họ lao động và làm công việc chân tay vô cùng nặng nhọc, khởi ý niệm, vì cái gì? Trong lòng muốn cho người nữ này chết. Nếu họ chết thì phạm tội không thể sám hối. Nếu họ không chết ngay, sau đó vẫn vì vậy mà chết, sau đó vẫn vì nguyên nhân này mà chết thì đây vẫn là tội không thể sám hối. “Nếu không vì vậy mà chết”, không phải vì nguyên nhân này mà chết thì bạn phạm tội bậc trung có thể sám hối, thuộc về tội phương tiện.

“Nếu vì muốn giết thai nhi thì tội giống như đã nói ở trên”. Nếu bạn không phải vì giết người mẹ mà muốn giết thai nhi, nên bạn bảo người phụ nữ mang thai này làm việc nặng nhọc, kéo xe v.v. mục đích không phải khiến người nữ này chết mà muốn thai nhi trong bụng bị sảy, thế thì cũng như vậy, sẽ như thế nào vậy? Nếu bị sảy thai, người mẹ không chết mà thai nhi chết thì phạm tội gì? Có thể sám hối hay không thể sám hối? Không thể sám hối. Bởi vì mục đích là muốn phá cái thai đó, thai bị sảy, bạn thực hiện được động cơ của bạn rồi thì phạm tội căn bản, cho nên đây là trọng tội không thể sám hối. Nếu thai nhi không chết, bị sinh non nhưng

thai nhi vẫn sống, còn người mẹ thì bị chết, vậy phạm tội gì? Có thể sám hối hay không thể sám hối? Là tội có thể sám hối, tại sao lại có thể sám hối? Là tội phương tiện muốn giết thai nhi nhưng không thành, còn đối với người mẹ có bị phạm giới không? Không phạm giới sát, bởi vì không có tâm giết người mẹ này. “Tội giống như đã nói ở trên”, tức là đạo lý vừa mới nói. mọi người đã hiểu rõ, biết làm sao để phán định một tội. Thế nào là tội căn bản, thế nào là tội phương tiện, thế nào là tội có thể sám hối, thế nào là tội không thể sám hối. Nếu vẫn chưa hiểu, thì chúng ta lại nói thêm 1 ví dụ nữa, kinh văn ở đây nói:

“Sai khiến, làm cho họ chết ở giữa đường là biết con đường đó có mãnh thú đói khát nhưng vẫn sai khiến họ đi vào con đường nguy hiểm ấy, khởi niệm muốn người đó chết trên con đường ấy. Nếu họ chết thì phạm tội không thể sám hối, kết quả khác cũng phạm tội giống như đã nói ở trên. Đây gọi là sai đi vào đường nguy hiểm để giết”.

Ở đây lại nêu ra một cách giết, là sai người này đi để chết ở trên đường, phương pháp này là gì? Bạn biết con đường này có rất nhiều ác thú, hổ, sư tử hung dữ đang rất đói khát, muốn ăn thịt người. Bạn liền sai đối tượng mà bạn muốn giết đi vào con đường ác này. Kết quả bạn vì muốn giết họ, bạn đã khởi lên ý niệm, muốn họ chết ở trên con đường nguy hiểm này, người đi chết đi, người bị hổ ăn thịt thì tốt. Như vậy nên họ đã đi vào con đường này, thật sự bị hổ ăn thịt, chết rồi thì bạn phạm tội không thể sám hối. “Kết quả khác cũng phạm”, là nếu họ không chết, họ như Võ Tông, có thể đánh chết hổ, kết quả họ không chết, vậy bạn phạm tội gì? Bạn phạm tội bậc trung có thể sám hối. Tội bậc trung này là tội gì? Tội phương tiện, chưa phạm tội căn bản. Bởi vì họ chưa chết, chưa phạm vào tội căn bản.

Ở đây lại một lần nữa nói rõ với chúng ta, bạn xem Phật thật rất từ bi. Bởi vì học tập giới luật, chính là phải không ngừng huân tập như vậy, thậm chí hiện nay chúng ta phải thường xuyên học, thường xuyên ôn tập, ôn cũ học mới. Bởi vì giới tướng khác với kinh luận. Lý trên kinh luận thì có thể quán thông, nhưng giới tướng này thì rất thực tế, phải thế nào thì chính là như thế đó, phải khách quan để phán định, không thể tùy tiện nói. Điều này phải thông qua việc không ngừng huân tập. Đương nhiên, mặc dù giới tướng này rất nhiều rất phức tạp, nhưng kỳ thực đều có một đạo lý ở bên trong. Bạn nắm chắc đạo lý rồi, trên thực tế là giới tướng gì thì bạn

dùng đạo lý này để áp dụng, đều có thể dung hợp quán thông. Được rồi, kinh văn tiếp theo là:

“Cho đến thai nhi trong bụng mẹ, mới có hai căn là thân căn và mạng căn. Trong khoảng thời gian ngắn ấy mà khởi tâm giết hại, dùng các phương tiện khiến thai chết. Nếu thai chết thì phạm tội không thể sám hối, phạm tội khác thì giống như đã nói ở trên”.

Ở đây nói “cho đến”, là nói có rất nhiều cách giết, tức là cách phá thai. Thai nhi trong bụng mẹ mới có hai căn. Thai nhi này đã có thân căn và mạng căn. Trong Phật Pháp nói họ đã có hơi thở, hơi ấm và có thần thức. Hơi thở là hô hấp, hơi ấm là nhiệt độ cơ thể. Hai điều này đều thuộc về phạm vi thân căn. Có thân căn thì họ sẽ có sự hô hấp, cho dù tế bào cũng đều hô hấp, họ cũng có hơi ấm rồi. Thêm thần thức nữa, thức chính là mạng căn. Thần thức nhập vào trong trứng đã thụ tinh. Đây gọi là ca-la-la. Chúng ta xem từ ca-la-la này trong “Tiên Yếu”, đại sư Ngẫu Ích chú giải là: “Hoặc gọi là ca-la-la hoặc gọi là yết-la-lam”. Đây đều là Phạn ngữ. Ở đây dịch thành tiếng Hoa là trơn mịn, lại dịch thành tạp uế, trên thực tế chính là trứng đã thụ tinh “hình dạng như váng sữa”, họ vô cùng nhỏ, vô cùng trơn, “mới trụ trong thai được 7 ngày”, vừa mới thọ thai, trứng thụ tinh trong 7 ngày. Trong thời gian này họ đã là một con người rồi, bạn phá họ đi thì phạm tội không thể sám hối.

Tội giết người, khởi tâm sát, rồi dùng các phương tiện để khiến họ chết. Đây chính là các duyên giết đã đầy đủ. Họ là người, thai này là người, bạn biết họ là người, bạn biết họ là một thai nhi, sau đó khởi tâm giết, dùng phương tiện để đoạn mạng của họ, 5 duyên đã đầy đủ thì phạm tội căn bản. Nếu họ chết thì bạn phạm tội không thể sám hối. “Phạm các tội khác thì như đã nói ở trên”, tức là họ không chết, là tình trạng phá thai nhưng không phá được, hoặc là bị lấy ra ngoài rồi nhưng có người tâm tốt lại bỏ họ vào trong ống nghiệm, làm thai nhi nuôi trong ống nghiệm rồi tiếp tục nuôi dưỡng. Vậy trước khi họ chưa chết thì bạn phạm tội gì? Bạn chưa phạm vào tội căn bản, mà phạm tội bậc trung có thể sám hối, thuộc về tội phương tiện.

Cho nên hiện nay có người hỏi, bởi vì hiện nay y học phát triển, có thể nuôi trứng đã thụ tinh trong ống nghiệm, sau đó để vào trong kho lạnh để đông lạnh, khi cần thì đặt vào trong bụng người mẹ sẽ có thể phát triển thành thai nhi. Vậy trứng này đã có mạng căn rồi. Nếu bạn đổ bỏ trứng đã thụ tinh này đi, không cần nữa, vậy

thì chính là đã giết người rồi. Cho nên, khuyên mọi người đừng lạm dụng cách này. Bạn thực sự không có khả năng đẻ sinh đẻ, cần phải dùng phương pháp này, vậy thì bạn đừng nuôi quá nhiều, bạn muốn một đứa thì nuôi một ống, có người một lúc mà nuôi tới mấy chục ống, kết quả những ống còn thừa bạn liền hủy bỏ chúng đi, đó chính là giết người rồi.

Cho nên điều này rất nghiêm trọng, tạo ra rồi cũng rất phiền phức, bởi vì họ chỉ có thể cấy vào trong bụng của bạn, người khác cũng không cần. Cho nên vấn đề này nhất định phải cẩn thận, mạng người là quan trọng. Cho nên có một cư sĩ, cô ấy cũng không hiểu, trước đây không biết, đã nuôi mấy em bé trong ống nghiệm, phải làm sao đây? Bây giờ chỉ còn một cách là cấy từng đứa từng đứa vào trong bụng của cô ấy, rồi sanh từng đứa ra. Điều này rất phiền phức. Tiếp theo:

“Tán thán giết có ba loại, một là người ác giới, hai là người thiện giới, ba là người già bệnh. Người ác giới là người giết bò dê, giết gà heo, thả chim ưng, bắt cá, săn bắt sư”,

“Su” này tức là sư tử, là chữ có thể thay thế cho nhau, giống với chữ sư tử.

“Vây bắt thỏ, bắn giết con chương, con nai, v.v., trộm cắp, đồ tể, chú rồng, giữ ngục. Nếu Ưu-bà-tắc đến chỗ những người này, nói rằng người là kẻ ác giới, sao cứ mãi tạo tội nghiệp lâu dài như vậy, chẳng bằng chết sớm đi. Nếu người ấy nghe vậy rồi đi tự tử, thì Ưu-bà-tắc phạm tội không thể sám hối. Nếu người ấy không vì vậy mà chết thì phạm tội bậc trung có thể sám hối. Nếu người ác đó nói rằng: ta không tin lời người này nói, nên không vì vậy mà đi tự sát thì Ưu-bà-tắc phạm tội bậc trung có thể sám hối”.

Tán thán giết có ba loại, loại thứ nhất là đối với người ác giới, loại thứ hai là đối với người thiện giới, loại thứ ba là đối với người già bệnh. Đức Phật phân tích những giới tướng này vô cùng tỉ mỉ, đều là giúp chúng ta có thể hiểu rõ ràng đầy đủ về giới tướng. Người ác giới chính là người giữ ác giới, cả đời họ đều làm những việc như giết bò, dê, gà, heo, thả chim ưng, đánh cá, săn bắn, vây bắt thỏ, bắn con chương, con nai, làm những nghề mưu sinh như sát sanh, tạo nghiệp ác này, lấy những việc này làm nghề nghiệp, cho nên gọi là người ác giới, giữ ác giới, vậy thì không cách gì tu thiện pháp, nên tương lai nhất định sẽ đọa vào đường ác.

Kết quả lúc này có một Ưu-bà-tắc đến chỗ của người ác giới này, nói với họ: ông là người ác giới, tại sao lại tạo những tội nghiệp ác lâu dài như vậy? Chẳng bằng chết sớm đi, chết sớm chút thì sẽ không tạo nhiều tội nghiệp như vậy, liền tán thán họ chết, khích lệ họ chết, người ấy nghe xong những lời này cũng tin tưởng, đúng vậy, ta tạo nhiều tội ác như vậy, cứ tiếp tục tạo nữa tương lai quả báo này thật đáng sợ. Bây giờ chết trước đi thì còn có thể thọ quả báo xong sớm một chút. Người này do vậy mà chết. Bởi vì bạn khuyên họ chết, họ cũng nghe theo lời bạn mà chết thì bạn phạm tội giết người căn bản, là tội không thể sám hối. Nếu họ không phải vì bạn nói như vậy mà chết, thì bạn phạm tội bậc trung có thể sám hối.

Hoặc là người này không tin lời bạn. Người này ác đến cùng, cũng may, vậy bạn vẫn không đến nỗi phạm tội căn bản. Họ nói rằng: tôi không tin lời của anh, tôi không nghe lời của anh, nên không vì vậy mà chết, họ không đi tự sát, như vậy thì bạn phạm tội phương tiện bậc trung.

Cho nên chúng ta không được tùy tiện khuyên người tự sát, như vậy là bằng với bản thân sẽ phạm giới, họ thật sự tự sát thì ta phạm giới căn bản.

“Nếu tán thán người này khuyên họ chết, nhưng tâm lại hối hận, nghĩ rằng: sao lại có thể khuyên họ chết được, rồi quay lại nói với họ rằng: ông là người ác, nếu có nhân duyên gặp được thiện tri thức, thân cận người thiện, được nghe thiện pháp, có chánh tư duy, thì có thể xa lìa tội ác, ông chớ tự sát. Nếu người này nghe lời không tự sát nữa thì Ưu-bà-tắc phạm tội bậc trung có thể sám hối”.

Tình hình này là như thế nào? Bạn khuyên người ta đi chết, tán thán người ta chết, nhưng sau đó bản thân bạn cảm thấy hối hận, không được, ta làm sao có thể khuyên người ta chết được? Cho nên lại đến chỗ của họ nói với họ rằng: ông là người ác, nếu có thể bởi vì nhân duyên gặp được thiện tri thức, thân cận người thiện, nghe được thiện pháp, nghe được Phật pháp, nghe được pháp môn Tịnh độ, niệm Phật có thể mang theo nghiệp vãng sanh, không bị đọa vào đường ác chịu khổ nữa, có thể có chánh tư duy, có thể lìa xa đường ác, cho nên đừng tự sát, giống như Trương Thiện Hòa làm nghề giết trâu vậy, đến cuối cùng niệm Phật mấy câu đều có thể vãng sanh. Đối phương nghe rồi không tự sát nữa, vậy còn may bạn không phạm tội căn bản, mà phạm tội bậc trung có thể sám hối. Chúng ta giảng nhanh cho xong đoạn kinh văn còn lại:

“Người thiện giới là bốn chúng đệ tử của Như Lai”.

Tức là bốn chúng đệ tử của Phật, bốn chúng tại gia, xuất gia.

“Nếu đến chỗ những người thiện này cũng nói như vậy: ông trì thiện giới, là người có phước đức, nếu chết thì liền được thọ phước trời, tại sao không tự sát?”

Bạn thấy một người tu rất tốt, bạn khuyên họ chết sớm một chút, sẽ được lên trời sớm một chút.

“Người này nghe lời ấy mà tự sát”.

Họ nghe lời của bạn, đúng vậy, ta phải chết sớm một chút, hoặc nói ta vãng sanh sớm thì tốt, họ bèn tuyệt thực tự sát. Bạn khuyên họ chết, họ bèn nghe theo.

“Người ấy chết thì phạm tội không thể sám hối. Nếu họ không tự sát thì phạm tội bậc trung có thể sám hối”.

Cho nên chúng ta không được tùy tiện khuyên người tuyệt thực tự sát. Họ thật sự niệm Phật, dù họ được vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc, vậy bạn khuyên họ chết, thì lúc này bạn vẫn phạm tội sát không thể sám hối, nhưng họ thật sự vãng sanh thì bạn vẫn có công đức, tội là tội, công là công, tội và công không thể bù đắp cho nhau được, cho nên lúc này, đừng tùy tiện khuyên người nhanh chóng vãng sanh, mà nên khuyên người cố gắng niệm Phật, đến lúc lâm chung tự nhiên vãng sanh. Đến lúc lâm chung tự nhiên vãng sanh, tôi đều khuyên người như vậy.

Có người có thể hiểu lầm tôi, luôn khuyên người vãng sanh, buộc người ta đi, vậy là sai lầm. Ở đây tôi làm sáng tỏ một chút, tôi trước đến giờ không làm chuyện này, đây là phạm trọng tội căn bản, đánh mất giới thể tỳ-kheo rồi. Nhưng nếu họ quyết chí không thay đổi, họ làm như vậy thì trong tâm chúng ta tán thán, nhưng quyết không khuyến khích họ, hơn nữa nên khuyên họ ở lại, người này ở lại sẽ tốt, họ là Bồ-tát mà. Bồ-tát trụ thế nhiều sẽ có lợi ích cho chúng sanh chúng ta, cho nên thỉnh Phật trụ thế, không thỉnh Phật ra đi. Đương nhiên đối với một người thật sự đã mạng chung rồi thì lúc này hãy khuyên họ buông bỏ thân tâm cầu nguyện vãng sanh, cũng không phải khuyên họ chết sớm mà khuyên họ cầu vãng sanh. Việc cầu vãng sanh này vẫn là giúp họ tự tại vãng sanh, không phải nói chủ động giúp họ tuyệt thực, hoặc giúp họ tự sát, vãng sanh như vậy thì không được. Cho nên nếu họ nghe

lời bạn chết rồi thì bạn phạm tội không thể sám hối. Nếu họ không tự sát thì bạn phạm tội phương tiện, tội bậc trung có thể sám hối.

“Nếu người thiện giới khởi niệm nghĩ rằng: Vì sao ta phải nghe lời họ đi tự sát! Nếu họ không chết thì phạm tội có thể sám hối”.

Người thiện giới này không nghe, họ không chết không tự sát. Bạn khuyên họ tự sát họ cũng không tự sát, như vậy thì bạn không phạm tội căn bản.

“Nếu khuyên họ tự sát xong, nhưng tâm sanh hối hận nói, ta sai rồi, tại sao lại khuyên người thiện này chết, nên quay lại nói với họ: ông là người thiện, nên tùy theo thọ mạng mà sống, phước đức càng nhiều thì thọ phước sẽ càng nhiều, ông chớ tự đoạt mạng sống. Nếu người ấy không vì vậy mà chết thì phạm tội bậc trung có thể sám hối”.

Nếu bạn khuyên người tự sát xong, đột nhiên nghĩ ta không được làm như vậy, sau đó quay lại nói với họ, anh là một người thiện giới, hãy tùy thuận theo thọ mạng của anh, đến lúc thọ mạng của anh hết thì tự nhiên anh sẽ sanh thiên, hoặc tự nhiên vãng sanh Tây Phương. Cho nên trong lúc giảng kinh tôi có nói, bạn niệm Phật niệm đến lúc gặp được A-di-đà Phật vậy thì bạn đừng đi sớm, bạn chắc chắn đến được thế giới Cực Lạc, khi bạn lâm chung A-di-đà Phật nhất định sẽ đến đón bạn, bây giờ thì bạn hãy cố gắng ở đây tu, tu một ngày ở đây thù thắng hơn thế giới Cực Lạc cả trăm năm. Bạn khuyên họ như vậy, phước đức này của bạn cũng nhiều, tu cũng tốt, bản thân đừng tự sát, đối phương nghe xong không tự sát nữa thì bạn phạm tội phương tiện, tội bậc trung có thể sám hối.

“Người già bệnh là tứ đại tăng giảm, chịu các khổ não, nên nói với người này rằng tại sao ông phải nhẫn chịu nỗi khổ này lâu như vậy, sao không tự sát đi? Do đó người ấy tự sát thì phạm tội không thể sám hối, nếu họ không vì vậy mà chết thì phạm tội bậc trung có thể sám hối. Nếu người bệnh nghĩ rằng: vì sao ta phải nghe lời họ mà tự đoạt mạng sống? Hoặc khuyên người bệnh xong nhưng tâm sanh hối hận, nghĩ ta sai rồi, tại sao lại khuyên người bệnh tự sát, bèn quay lại nói với họ rằng: ông là người bệnh, nếu gặp được thuốc hay, gặp được thầy chữa bệnh giỏi, uống theo đơn thuốc thì có thể khỏi bệnh, chớ tự kết liễu mạng sống. Nếu người ấy không vì vậy mà chết thì phạm tội bậc trung có thể sám hối”.

Đây là điều thường có, gọi là chết nhẹ nhàng, người này già bệnh, tứ đại không điều hòa, là thân thể mắc các loại bệnh, hoặc là gầy ốm, hoặc giống như ung thư gan bụng rất to, tăng giảm đều có, chịu mọi khổ não. Bạn nói với họ tại sao anh phải chịu những nỗi khổ này, chết đi là hết, vì vậy mà họ tự sát, hoặc bạn dứt khoát đưa thuốc ngủ cho họ, họ chết rồi thì bạn phạm tội không thể sám hối. Nếu không chết thì bạn phạm tội phương tiện, tội bậc trung có thể sám hối.

Nếu người bệnh nghĩ vì sao tôi phải nghe lời người này? Hoặc là người nói với người bệnh xong, nhưng bản thân họ lại sanh tâm hối hận, ta không được nói với người bệnh khiến họ tự sát, sau đó lại nói với họ phải cố gắng uống thuốc, cố gắng dưỡng bệnh, bệnh này có thể chữa khỏi, đừng tự sát, như vậy nên họ không chết thì bạn phạm tội bậc trung, tội phương tiện có thể sám hối. Cho nên đệ tử học Phật chúng ta đã thọ ngũ giới rồi thì đừng cho họ uống thuốc để chết nhẹ nhàng, thuốc chết nhẹ nhàng chính là phạm trọng tội căn bản, dùng tâm thiện để giết người, tuy là tâm thiện, nghiệp đạo đó không nặng như vậy, nhưng luận về tội phạm giới mà nói thì vẫn là phạm trọng tội.

Tốt rồi, hôm nay thời gian đã hết, chúng ta giảng đến đây, cảm ơn mọi người!